

CAMINS OBERTS

Pagant, sant Pere canta

Estimats diocesans,

A les portes de la festa de sant Pere i sant Pau, tots tenim encara ben viu el record de la visita del papa Lleó XIV. Van ser dies intensos. En donem gràcies. El millor regal de tots va ser poder redescobrir la invitació a «alçar la mirada» i fixar-nos en Jesucrist, que a la creu expressa amb tota la força el valor d'una vida lliurada per Amor i amb Amor.

Al voltant d'aquesta visita, voldria recuperar una dita molt sentida en les nostres tertúlies: «pagant, sant Pere canta». N'estic convençut: sant Pere cantava; el que no sé, ni sabem, és si afinava. Cantava pel plaer de cantar, pel goig de fer festa, de lloar el Senyor, de compartir l'esperança amb els seus, i també per expressar el que una melodia pot arribar a dir de profund i íntim d'un mateix. Però la qüestió a què em vull referir no és pas la música —n'hem fet al·lusió en ocasions anteriors—, sinó la qüestió dels diners. La missió necessita una economia sana.

Els diners són importants, sí, però no ho són tot —avisem-ho—. Són necessaris perquè és així com funciona la nostra vida, però no poden ser l'última paraula, l'últim criteri d'allò que proposem. Cal recordar que en aquest món nostre pot existir una gestió econòmica humanitzant, humanitzada i humanitzadora. La dignitat de la persona humana és indiscutible. Alguns diran que peço d'idealisme i que cal tocar de peus a terra. Cert, però no del tot. L'equilibri entre el que aspirem a ser i el que som és un exercici constant. Jesús bé sabia que els equilibris a la vida són el pa de cada dia. Així, sense ocultar res, va encarregar a un dels seus que tingués cura de la bossa dels diners. El valor d'un grup o d'una sola persona no pot mesu-

rar-se per la quantitat de monedes que es tenen. A més a més —Jesús s'hi referia molt—, hi ha realitats que un no pot comprar amb diners, ni que els tingués tots.

Recordo aquella bonica història que llegia quan vaig començar a aprendre a jugar a escacs. Un sa-

vi suffí respongué al sultà que volia aprendre a jugar que li n'ensenyaria si posava a la primera casella un gra de blat; dos a la segona; quatre a la tercera; vuit a la quarta... La progressió exponencial arribava a una xifra inassolible. Doncs bé, aquesta és la reflexió que ens ofereix la dita d'avui. «Quin valor atorgo als diners?», «Com els empro?», «A què els dedico?». Els diners són insaciables i ens poden arribar a dominar per complet.

Hauríem de redreçar els nostres criteris amb aquella fórmula contemporània: «menys és més». L'austeritat viscuda saludablement té el seu propi valor. Admetem-ho. Això, en el camp de la missió, ens ajuda a pensar quines són les realitats que ens cal cuidar per continuar complint la voluntat de Déu. Que sant Pere canti o no canti no és la qüestió. Nosaltres som dels qui hem d'aprendre a gestionar —amb honradesa, òbviament— l'economia de què disposem. No podem ni volem ser mai dels qui, en aquesta administració, oblidem els més necessitats. La felicitat no es mesura per tenir les butxaques plenes i els plats de taula ben farcits. Hem descobert, per l'experiència, el goig de compartir. Fa més feliç donar que rebre. Aquest desig d'oferir el que tenim ha de trobar el seu equilibri. No volem ser mai dels qui, en la nostra missió, visquem posant el nostre cor en les balances i arraconant les persones a un segon terme.

La riquesa es descobreix pel camí de la pobresa. Jesucrist, que era ric, es va fer no-res per enriquir-nos a tots. Aquest és el veritable salari que volem rebre: l'Amor del Crist.

Amb la meva benedicció i afecte,

† Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Cap a les Assemblees del Sínode 2027-2028

La Secretaria General del Sínode ha publicat el document *Cap a les Assemblees 2027-2028: etapes, criteris i instruments per a la preparació*, que estableix el full de ruta fins a l'Assemblea eclesial prevista per a l'octubre de 2028 al Vaticà. El procés s'estructura en quatre etapes: Fer memòria (2027), amb assemblees diocesanes; Interpretar (2027), a través de les Conferències Episcopals; Orientar (2028), mitjançant assemblees

continentals; i Celebrar, amb la trobada final de tota l'Església. Una pregunta comuna guiarà el discerniment sobre els fruits del camí sinodal i els nous camins de participació que emergeixen a les comunitats.

El cardenal Mario Grech destaca que aquest itinerari no és una nova consulta, sinó una oportunitat per rellegir, compartir i impulsar la conversió sinodal al servei de la missió de l'Església.

CAMINOS ABIERTOS

Poderoso caballero es don dinero

Queridos diocesanos,

A las puertas de la fiesta de san Pedro y san Pablo, todos tenemos todavía muy vivo el recuerdo de la visita del papa León XIV. Fueron días intensos. Damos gracias por ello. El mejor regalo de todos fue poder redescubrir la invitación a «alzar la mirada» y fijarnos en Jesucristo, que en la cruz expresa con toda su fuerza el valor de una vida entregada por Amor y con Amor.

En torno a esta visita, quisiera recuperar un dicho catalán muy escuchado en nuestras tertulias: «Pagant, sant Pere canta». Estoy convencido de ello: san Pedro cantaba; lo que no sé, ni sabemos, es si afinaba. Cantaba por el placer de cantar, por la alegría de celebrar, de alabar al Señor, de compartir la esperanza con los suyos, y también para expresar lo que una melodía puede llegar a decir de profundo e íntimo de uno mismo. Pero la cuestión a la que quiero referirme no es la música —hemos hecho alusión a ella en ocasiones anteriores—, sino la cuestión del dinero. Aquí nos funcionaría mejor el dicho castellano «Poderoso caballero es don dinero». La misión necesita una economía sana.

El dinero es importante, sí, pero no lo es todo —advirtámoslo—. Es necesario porque así es como funciona nuestra vida, pero no puede ser la última palabra, el último criterio de aquello que proponemos. Hay que recordar que en este mundo nuestro puede existir una gestión económica humanizante, humanizada y humanizadora. La dignidad de la persona humana es indiscutible. Algunos dirán que pecho de idealismo y que hay que tener los pies en la tierra. Cierto, pero no del todo. El equilibrio entre lo que aspiramos a ser y lo que somos es un ejercicio constante. Jesús sabía muy bien que los equilibrios en la vida son el pan de cada día. Así, sin ocultar nada, encargó a uno de los suyos que cuidara de la bolsa del dinero. El valor de un grupo o de una sola persona no puede medirse por la cantidad de monedas que se tienen. Además —Jesús se refería mucho a ello—, hay realidades que uno no puede comprar con dinero, aunque tuviera todo el mundo.

Recuerdo aquella hermosa historia que leía cuando empecé a aprender a jugar al ajedrez. Un sabio sufí respondió al sultán que quería aprender a jugar que le enseñaría si colocaba en la primera casilla un grano de trigo; dos en la segunda; cuatro en la tercera; ocho en la cuarta... La progresión exponencial llegaba a una cifra inalcanzable. Pues bien, esta es la reflexión que nos ofrece el dicho de hoy. «¿Qué valor otorgo al dinero?», «¿Cómo lo empleo?», «¿A qué lo dedico?». El dinero es insaciable y puede llegar a dominarnos por completo.

Deberíamos enderezar nuestros criterios con aquella fórmula contemporánea: «menos es más». La austeridad vivida saludablemente tiene su propio valor. Admitámoslo. Esto, en el campo de la misión, nos ayuda a pensar cuáles son las realidades que debemos cuidar para seguir cumpliendo la voluntad de Dios. Que san Pedro cante o no cante no es la cuestión. Nosotros somos quienes debemos aprender a gestionar —con honradez, obviamente— la economía de la que disponemos. No podemos ni queremos ser nunca de aquellos que, en esta administración, olvidan a los más necesitados. La felicidad no se mide por tener los bolsillos llenos y los platos de la mesa bien colmados. Hemos descubierto, por experiencia, la alegría de compartir. Hace más feliz dar que recibir. Este deseo de ofrecer lo que tenemos debe encontrar su equilibrio. No queremos ser nunca de aquellos que, en nuestra misión, viven poniendo su corazón en las balanzas y relegando a las personas a un segundo plano.

La riqueza se descubre por el camino de la pobreza. Jesucristo, que era rico, se hizo nada para enriquecernos a todos. Este es el verdadero salario que queremos recibir: el Amor de Cristo.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Lleida, al costat de Lleó XIV

Unes 400 persones de la diòcesi de Lleida van participar, el 9 de juny, en la Vigília amb el papa Lleó XIV a l'estadi Olímpic Lluís Companys, en la primera jornada del Sant Pare a Catalunya. L'expedició, formada per les persones que es van desplaçar amb els autobusos organitzats per la diòcesi, es va completar amb tots aquells que van viatjar pels seus propis mitjans. Va ser una experiència molt il·lusionant per a tots aquells que van tenir la sort de ser-hi, malgrat les incomoditats dels controls de seguretat i les estones d'espera. Poder veure i escoltar el Papa i participar en un acte multitudinari amb unes 40.000 persones va ser reconfortant per a tots.

També hi va haver presència lleidatana a la visita del Papa a Montserrat, i entre els assistents a la benedicció de la torre de Jesucrist de la Sagrada Família. Coincidint amb el centenari de la mort d'Antoni Gaudí, actualment en procés de beatificació, es va

inaugurar la torre més alta de la basílica, que encara té anys d'obres per endavant. La creu que culmina el temple marca el punt més alt de tots els temples catòlics del món, 172,5 metres.

Després del seu pas per Catalunya, el papa Prevoost va acabar el seu transcendent viatge apostòlic a Espanya amb una visita a les Canàries, on va complir amb el desig del seu antecessor, el papa Francesc, d'anar-hi per interessar-se pels migrants que hi arriben amb pasteres des de l'Àfrica Occidental.

El Papa es reuneix a Madrid amb els bisbes

El papa Lleó XIV va iniciar el seu viatge a Madrid, on es va reunir amb els bisbes espanyols —entre ells, el bisbe Daniel— a la seu de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE). Durant la seva intervenció, el Papa va ani-

mar els bisbes a enfortir la comunió i el diàleg dins de l'Església per afrontar els reptes actuals. Utilitzant la imatge d'un viatge cap a Déu, va subratllar la necessitat de combinar llibertat i valentia, conservar allò que afavoreix l'evan-

gelització i adaptar-se als nous temps mitjançant nous llenguatges i un diàleg respectuós.

Lleó XIV va recordar que els bisbes estan cridats a promoure la unitat, guarir les divisions i acompanyar el poble cristià. També va abordar qüestions com les inquietuds dels joves, la formació dels seminaristes, la participació dels laics, la secularització i la resposta de l'Església davant els seus moments de crisi, basada en l'escolta, la veritat, la justícia i la prevenció.

Finalment, va encomanar el ministeri dels bisbes espanyols a la Mare de Déu i els va animar a afrontar amb esperança els reptes del futur.

Dos nens lleidatans canten a la basílica de la Sagrada Família

Els dos nens Pueri Cantores de la Mare de Déu del Blau de la Catedral de Lleida, que habitualment canten amb el Petit Cor de la Catedral, van cantar el 10 de juny a la missa que va presidir el papa Lleó XIV a la basílica de la Sagrada Família, juntament amb tots els cors de la Federació Catalana de Pueri Cantores. Es tracta d'Alejandro Llovera, d'Alpicat, i de Heysel Mozo, nascuda a El Salvador, però resident a Lleida.

L'Alejandro i la Heysel també està previst que participin del 10 al 12 de juliol en el congrés de la Federació Catalana de Pueri Cantores a la Manreana, que clourà amb una missa solemne a la Catedral Nova de Lleida cantada per ells i celebrada pel bisbe Daniel, i al congrés de la Federació Espanyola a Menorca a l'octubre.

Corpus festiu amb catifes de flors

Lleida va celebrar el 7 de juny la festa del Corpus amb una missa solemne a la Catedral, presidida pel bisbe Daniel, i la tradicional processó pels carrers de la ciutat. La processó va sortir de la Catedral Nova precedida pel següent festiu, amb l'Àliga, el Lleó, els cavallets i els gegants. També hi anaven els nens i nenes que enguany han fet la Primera Comunió i, darrere seu, la Sagrada Forma, que va avançar sota pal·li, i amb el bisbe i la resta de preveres al darrere.

El Corpus celebra la festa de la Sang i el Cos de Crist, i s'escau 60 dies després de Pasqua. Tot i que

el dia exacte era el dijous, la celebració es trasllada al diumenge.

Entre les catifes de flors que van guarnir els carrers per on va passar la processó, l'Agrupació Llerdenca de Pessebristes va dissenyar-ne una dedicada al papa Lleó XIV. De forma circular i amb la imatge del pontífex confeccionada amb flors i serradures de colors, ca seguir el model realitzat per l'artista i vicepresident de l'entitat José A. Ferrer.

La processó es va aturar uns instants davant la capella del Peu del Romeu, on hi havia la catifa, i es van llençar pètals a la Custòdia des de l'edifici.

Jornada de formació de Pastoral de la Salut

Les instal·lacions de CaixaFòrum de Barcelona van acollir, el dissabte 6 juny durant tot el matí, una trobada de formació de Pastoral de la Salut de les diòcesis amb seu a Catalunya. L'acte va ser presidit per Mons. Salvador Cristau, bisbe de Terrassa i encarregat de la Pastoral de la Salut de la Conferència Episcopal Tarracense.

El tema de reflexió va ser «L'autonomia per una bona cura» i es va

desenvolupar a través de tres ponències pronunciades per experts. El Dr. Agustín Domingo va presentar la vessant moral, el Dr. Francisco Güell va parlar com a biòleg i el Dr. Josep Giménez-Salinas va presentar aspectes psiquiàtrics d'aquesta temàtica.

D'altra banda, la Dra. Montse Esquerda, pedagoga i psiquiatra, ha llegit el seu discurs d'admissió com a acadèmica de la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya.

Esquerda és col·laboradora de l'IREL i del bisbat i treballa a Sant Joan de Déu.

Inauguració del Centre de Formació de SJD

El vicari general de la diòcesi, Mn. Lluís Sallan, va beneir el nou Centre de Formació i Desenvolupament de Sant Joan de Déu Terres de Lleida

al barri de la Bordeta, que es va inaugurar el 4 de juny. L'espai està concebut per oferir oportunitats formatives, acompanyament i itineraris d'inserció laboral a joves en situació de vulnerabilitat. Ocupa prop de 1.000 metres quadrats d'un antic taller mecànic adaptats per a la formació professional i el desenvolupament personal dels seus usuaris.

D'altra banda, també va administrar la Confirmació a quaranta-set adults a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat. Més enllà del notable nombre de persones que es van confirmar, cal destacar que Mn. Lluís Sallán va presidir la cerimònia per delegació expressa del bisbe Daniel.

REFLEXIONS

Onze anys de *Laudato si'*: una crida que continua viva

Un avi i el seu net treballen junts en un petit hort que l'avi té a la terrassa de casa seva. No és gaire gran, però té uns parterres de terra en uns contenidors i va canviant el que sembla d'acord amb el cicle de l'any. El nen observa amb curiositat com el seu avi rega les plantes amb cura, sense malbaratar l'aigua. «La terra és com una amiga —li diu—: si la cuides, ella et cuida». El net asseu-teix i, amb mans petites, ajuda a col·locar el planter d'enciams a la terra. És una escena senzilla, però conté un gran ensenyament: aprendre a estimar i respectar la creació des del quotidià.

Han passat onze anys de la publicació de l'encíclica *Laudato si'* del papa Francesc, un document que ha ajudat molts cristians a mirar la creació amb ulls nous. No es tracta només de parlar d'ecologia o de problemes ambientals, sinó de reconèixer que el món és un do de Déu que hem rebut per cuidar-lo i transmetre'l a les generacions futures. Com recorda l'encíclica, «tot està connectat»: la natura, les persones i la nostra vida espiritual.

La Sagrada Escripura ja ens ho ensenyava des del principi: «El Senyor Déu va prendre l'home i el va posar al jardí de l'Edèn perquè el conreés i el guardés» (Gn 2,15). Conrear i guardar: dos verbs que resumeixen la nostra missió. No som propietaris absoluts de la Terra, sinó administradors responsables d'un regal que pertany a tothom.

A les nostres parròquies i pobles de Catalunya veiem molts signes d'aquesta responsabilitat compartida: famílies que eduquen els seus fills en el respecte a la natura, voluntaris que ajuden els més necessitats, comunitats que promouen gestos senzills de cura i solidaritat. Cada petita acció, per humil que sembli, contribueix a construir un món més humà i més fratern.

Onze anys després, *Laudato si'* continua essent una crida actual. Tenir cura de la Casa Comuna comença per tenir cura de les persones que tenim a prop: a la família, a la feina, a la comunitat cristiana. Com aquell avi que ensenya al seu net a plantar una llavor, també nosaltres estem cridats a sembrar esperança, responsabilitat i amor per la creació, confiant que Déu farà créixer els fruits.

Mn. Josep Ramon Pérez

Canonge de la Catedral de Barcelona

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Fets 12,1-11 / Sl 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16,13-19]. Sants Pere i Pau: sant Pere (o Quefes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, punts de l'Església (s. I).

30. ■ Dimarts [Am 3,1-8;4,11-12 / Sl 5 / Mt 8,23-27]. Sants protomàrtirs de l'Església romana, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emilià, vg.

1. ■ Dimecres [Am 5,14-15.21-24 / Sl 49 / Mt 8,28-34]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisés i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. ■ Dijous [Am 7,10-17 / Sl 18 / Mt 9,1-8]. Sants Bernadí Realino, Joan Francesc Regis i Francesc Gerónimo, i el beats Julià Maunoir i Antoni Baldinucci, prevs. jesuïtes i mrs.

3. ■ Divendres [Ef 2,19-22 / Sl 116 / Jo 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); beata Anna Mogas Fontcuberta, vg. (Corró de Vall, les Francesques del Vallès, 1827-1886), fund. Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. ■ Dissabte [Am 9,11-15 / Sl 84 / Mt 9,14-17]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalanoara-

gonesa, neta de Jaume I; santa Berta, vg.

5. ■ Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Za 9,9-10 / Sl 144 / Rm 8,9.11-13 / Mt 11,25-30]. Sant Antoni M. Zaccaria (1502-1529), prev., fundador dels Barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

Diumenge XIII de durant l'any (A)

COMENTARI

«Qui no pren
la seva creu
no és bo per
venir amb mi»

Es qui veien Jesús només com un home no podien entendre les paraules tan exigents que diu avui a l'evangeli: *Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui estima els fills o les filles més que a mi, no és bo per venir amb mi.* Cal renunciar a tot i a tots fins i tot als éssers més estimats: pare, mare, fills... Però Jesús continua encara amb més exigències: *Qui no pren la seva creu i m'acompanya no és bo per venir amb mi.* És la creu que trobarem si volem ser fidels a l'ensenyament i a l'amor de Jesús. Sovint és molt dur estimar com ell va estimar: és la creu que hem de prendre. Ens recorda que ell també porta la creu! Tot sovint valorem massa les coses de la terra; volem gaudir d'aquesta vida d'ara però Jesús ens diu: *Els qui vulguin guardar la vida en poder seu, la perdran, però els qui per causa meva l'hauran perduda, la retrobaran.* No es tracta de perdre la vida per sempre sinó de saber que aquesta vida té poc valor quan la comparem amb el seguiment de Jesús que potser ens farà perdre avantatges materials, però que després (i moltes vegades també aquí) recobrem la vida amb plenitud. Per això tot els béns d'aquesta terra, tot el que podem guanyar és no-res comparat amb tenir i seguir Jesús. Ens ho recordava sant Pau: *Si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell.* I per això ens convida ja, en aquesta vida, a viure com a ressuscitats: *Penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.* Ha fet referència al baptisme en el qual ens vam submergir en la mort de Crist. Ara ressuscitats amb Crist hem d'emprendre una nova vida, una vida d'entrega totalment al Senyor, pensant en els altres com ens indica la primera lectura: aquell matrimoni va pensar en Eliseu i li van construir una petita habitació perquè l'home de Déu és un sant. A acollir els altres fa referència també Jesús a l'evangeli: *Qui us acull a vosaltres m'acull a mi.* Que no hi hagi res que ens impedeixi seguir Jesucrist, però que sapiguem acollir-lo també en els nostres germans.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 4,8-11.14-16a)

Un dia Eliseu passava per Sunam. Hi havia allà una dona benestant que l'obligà a quedar-se a menjar a casa seva. Des d'aquell dia, cada vegada que Eliseu hi passava, s'hi quedava a menjar. Llavors ella digué al seu marit: «Estic convençuda que l'home de Déu que passa sempre per casa nostra és un sant. Fem-li una petita habitació d'obra a la terrassa, posem-hi un llit, una taula, una cadira i un llum, i cada vegada que vingui podrà retirar-se allà.» El dia que Eliseu hi anà, es retirà en aquella habitació i s'hi quedà a dormir. Llavors Eliseu digué a Guihezí, el seu criat: «Què podem fer per aquesta sunamita?» Guihezí li respongué: «Mira, no té fills, i el seu marit ja és gran.» Eliseu li va dir: «Crida-la.» Guihezí la cridà, i ella es presentà i es quedà a l'entrada de l'habitació. Eliseu li digué: «L'any que ve, per aquest temps, amanyagaràs un fill.»

▶ Salm responsorial (88)

R. *Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors.*

Senyor, cantaré tota la vida / els vostres favors, / d'una generació a l'altra / anunciaré la vostra fidelitat. / Vós heu dit: «El meu favor és indestructible, / mantinc la fidelitat en el cel.» R.

Senyor, feliç el poble que us aclama. / Caminarà a la llum de la vostra mirada. / Tot el dia celebrarà el vostre nom, / enaltirà la vostra bondat. R.

Ve de vós la glòria del seu poder, / alcem el front perquè vós ens estimeu; / el nostre rei és del Sant d'Israel, / és del Senyor l'escut que em protegeix. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 6,3-4.8-11)

Germans, tots els qui hem estat batejats en Jesucrist, hem estat submergits en la seva mort. Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida. I si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell. I sabem que Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més, la mort ja no té cap poder sobre ell. Quan ell morí, morí al pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. Igualment vosaltres, penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 10,37-42)

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui estima els fills o les filles més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui no pren la seva creu i m'acompanya, no és bo per venir amb mi. Els qui vulguin guardar la vida en poder seu, la perdran, però els qui per causa meva l'hauran perduda, la retrobaran. Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat. Qui acull un profeta perquè és profeta, tindrà la recompensa dels profetes, qui acull un just perquè és just, tindrà la recompensa dels justos, i tothom qui doni un vas d'aigua fresca a un d'aquests petits, només perquè és el meu deixeble, us ho dic amb tota veritat, no quedarà sense recompensa.»

▶ Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 4,8-11.14-16a)

Pasó Eliseo un día por Sunén. Vivía allí una mujer principal que le insistió en que se quedase a comer; y, desde entonces, se detenía allí a comer cada vez que pasaba. Ella dijo a su marido: «Estoy segura de que es un hombre santo de Dios el que viene siempre a vernos. Construyamos en la terraza una pequeña habitación y pongámosle arriba una cama, una mesa, una silla y una lámpara, para que cuando venga pueda retirarse». Llegó el día en que Eliseo se acercó por allí y se retiró a la habitación de arriba, donde se acostó. Entonces se preguntó Eliseo: «¿Qué podemos hacer por ella?». Respondió Guejazí, su criado: «Por desgracia no tiene hijos y su marido es ya anciano». Eliseo ordenó que la llamase. La llamó y ella se detuvo a la entrada. Eliseo le dijo: «El año próximo, por esta época, tú estarás abrazando un hijo».

▶ Salmo responsorial (88)

R. *Cantaré eternamente las misericordias del Señor.*

Cantaré eternamente las misericordias del Señor, / anunciaré tu fidelidad por todas las edades. / Porque dijiste: «La misericordia es un edificio eterno», / más que el cielo has afianzado tu fidelidad. R.

Dichoso el pueblo que sabe aclamarte: / caminará, oh, Señor, a la luz de tu rostro; / tu nombre es su gozo cada día, / tu justicia es su orgullo. R.

Porque tú eres su honor y su fuerza, / y con tu favor realzas nuestro poder. / Porque el Señor es nuestro escudo, / y el Santo de Israel nuestro rey. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos Rom 6,3-4.8-11)

Hermanos: Cuantos fuimos bautizados en Cristo Jesús fuimos bautizados en su muerte. Por el bautismo fuimos sepultados con él en la muerte, para que, lo mismo que Cristo resucitó de entre los muertos por la gloria del Padre, así también nosotros andemos en una vida nueva. Si hemos muerto con Cristo, creemos que también viviremos con él; pues sabemos que Cristo, una vez resucitado de entre los muertos, ya no muere más; la muerte ya no tiene dominio sobre él. Porque quien ha muerto, ha muerto al pecado de una vez para siempre; y quien vive, vive para Dios. Lo mismo vosotros, consideraos muertos al pecado y vivos para Dios en Cristo Jesús.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 10,37-42)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus apóstoles: «El que quiere a su padre o a su madre más que a mí, no es digno de mí; el que quiere a su hijo o a su hija más que a mí, no es digno de mí; y el que no carga con su cruz y me sigue, no es digno de mí. El que encuentre su vida la perderá, y el que pierda su vida por mí, la encontrará. El que os recibe a vosotros, me recibe a mí, y el que me recibe, recibe al que me ha enviado; el que recibe a un profeta porque es profeta, tendrá recompensa de profeta; y el que recibe a un justo porque es justo, tendrá recompensa de justo. El que dé a beber, aunque no sea más que un vaso de agua fresca, a uno de estos pequeños, solo porque es mi discípulo, en verdad os digo que no perderá su recompensa.»